

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.443/2012/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év január hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.36/2012/27. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetés mértékét 8 (nyolc) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A vádlottat a Budapest Környéki Törvényszék a 2012. év szeptember hó 3. napján kelt 12.B.36/2012/27. számú ítéletével bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettének kísérletében [Btk. 170. § (1) bekezdés (6) bekezdés I. fordulat], ezért őt, mint erőszakos többszörös visszaesőt 10 évi fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, ugyanakkor megszüntette a Fővárosi Bíróság 13.B.144/2005. számú ügyében engedélyezett feltételes szabadságot. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, elkobzásról, a bűnjelek megsemmisítéséről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben az ügyész téves minősítés miatt súlyosításért, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1288/2012/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést nem tartotta

megalapozottnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta és mérlegeléssel, hibamentesen állapította meg a tényállást. A megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, továbbá az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. Okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése azonban nem helytálló. A bűncselekmény eszköze az élet kioltására alkalmas, és ezzel a vádlott is tisztában volt. Helytelen azon ítéleti következtetés, hogy a vádlott mozdulata hadonászó jellegű volt, a tényállásban is azt rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott kislegfeljebb közepes erejű vágó-suhintó jellegű mozdulattal szúrta meg a sértettet. Ez pedig az élet kioltására irányuló szándékot jelzi, így a helyes minősítés emberölés bűntettének kísérlete. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélőtábla a vádlott bűnösségét e bűncselekmény elkövetésében állapítsa meg és vele szemben a Btk. 97/A. § (1) bekezdésére figyelemmel életfogytig tartó fegyházbüntetést szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A Fővárosi Ítélőtábla a kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan, logikai hibáktól mentesen mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot is adott.

A vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, az eljárás során mindvégig azt hangoztatta, hogy vita volt közte és a sértett között, majd a sértett és 1. tanú részéről őt jogtalan támadás érte. Két támadóval szemben kellett védekeznie, ő is sérüléseket szenvedett el, a kés használatára pedig úgy került sor, hogy azt védekezéskeppen vette elő és tartotta kinyújtott balkezeiben, az őt támadó sértett beleszaladt így szenvedhetett sérülést. Ezzel szemben az volt megállapítható, - és az elsőfokú bíróság is azt állapította meg - hogy a vádlott volt a támadó, ő volt az, aki a zsebéből kést vett elő és azzal egy esetben odacsapott és ezzel szúró-metszett sérülést okozott a sértett nyakán. Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését és az azt cáfoló, terhelő vallomásokot a logika szabályainak megfelelően elemezte és értékelte és részletesen számot adott arról, hogy mely terhelő bizonyítékot miért talált hitelt érdemlőnek.

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdésének a/ pontja alapján, az iratok tartalma szerint az alábbiakkal pontosítja és egészíti ki:

Az ítélet 4. oldal ötödik bekezdésének második mondatát azzal pontosítja, hogy a 8 cm pengehosszúságú, egyélű, hegyben végződő recés fogazatú kését vette elő a vádlott.

Ugyanezen bekezdést kiegészíti azzal, hogy a vádlott és a sértett szemben állt egymással a szúrás pillanatában.

A fenti kiegészítéssel a tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és az elsőfokú bíróság helyesen minősítette azt testi épség elleni bűncselekménynek.

Amint azt a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvének I/1. pontja illetőleg az annak helyébe lépő a Kúria 3/2013 JEH I/1. pontja is tartalmazza az emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Ezzel szemben az életveszélyt okozó testi sértés, valamint a halált okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul, az eredményt illetően pedig a szándék legfeljebb eshetőleges formájában az életveszély okozására limitált lehet. (Bfv.I.453/2007/5.)

Jelen ügyben a tárgyi tényezőket illetően kétségtelenül van olyan, amely a terheltnek az emberölésre irányuló eshetőleges szándékára utalhat. Ilyen a terhelt által használt eszköz - kés - amely alkalmas az emberélet kioltására. Az eszköz mellett azonban vizsgálandók az elkövetés körülményei és módja, amelyek jelen esetben kizárják az ölési szándékot. Kétségtelen az is, hogy a megsértett testtájék köztudottan életfontosságú szerveket (aorták, vénák) tartalmaz. A terhelt azonban nem célzott szúrást adott le a sértett felé, hanem a kezében tartott késsel vaktában odacsapott egy szűrő-metsző mozdulattal és kis-, legfeljebb közepes erőbehatással vitte véghez a cselekményét. A vádlott által leadott egyszeri szúrás nem találta el a sértett nyakán lévő ereket, amelynek következtében az ilyen jellegű sérüléssel együtt járó gyors elvérzés veszélye sem állt fenn. Ugyanakkor a vádlott szúrása az erőbehatásra is figyelemmel nem horzsolásos sérülést okozott a sértetten, a helyszínen nagyobb mennyiségű vér volt, amely nem lehetett a vádlott vére, mert az események idején a vádlott nem járt ott, ahol a nagyobb mennyiségű vérszennyeződés volt fellelhető.

Mindezen tényezők alapján az ítélőtábla az ügyészi állásponttól eltérően az elsőfokú bíróság álláspontjával értett egyet, a vádlott szándéka nem terjedt ki a sértett életének kioltására, szándéka testi sértés okozására irányult.

A büntetés kiszabása kapcsán figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság általában helyesen sorolta fel. Az ítélőtábla további súlyosító körülményként értékelte az ittas állapotban történt elkövetés, míg további enyhítő körülményként értékelte az időmúlást. Ugyanakkor a súlyosító körülmények köréből kirekesztette, hogy a vádlott különösen veszélyes eszközzel követte el a bűncselekményt, a jelen esetben használt kés a testi épség elleni irányuló bűncselekmények egyik tipikus eszköze. Szintén kirekesztette a súlyosító körülmények köréből a vádlott különös

visszaesői minőségét arra figyelemmel, hogy a vádlott erőszakos többszörös visszaeső, amely magában foglalja a különös visszaesői minőséget.

A bűncselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között, 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény, ezért az ítéletábrának abban a kérdésben is állást kellett foglalnia, hogy az elkövetés idején hatályban volt, vagy az elbíráláskor hatályban lévő büntető anyagi jogszabály eredményez-e kedvezőbb elbírálást a vádlottra nézve a Btk. 2. §-ában foglalt rendelkezés értelmében.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő büntető törvénykönyv az 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 2. §-a szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, ha pedig a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény szerint nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény minősítése megegyezik az 1978. évi IV. törvényben [Btk. 170.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulat], valamint a 2012. évi C. törvényben foglaltakkal [Új Btk. 164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], továbbá mindkét jogszabályban azonos a cselekmény büntetési tétele: 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

Ugyanakkor az erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó törvényi szabályozás értelmében az erőszakos többszörös visszaeső nem bocsátható feltételes szabadságra sem az elkövetés, sem az elbírálás idején hatályos büntető törvényi rendelkezések szerint. Az erőszakos többszörös visszaesővel szembeni törvényi rendelkezések megegyeznek a büntetés kiszabása körében is, az erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítést megalapozó, súlyosabban büntetendő személy elleni erőszakos bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a kétszeresére emelkedik, így az erőszakos többszörös visszaesőre vonatkozó büntetési tételkeret 2 évtől 16 évig terjedő szabadságvesztés.

A jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdése szerint a szabadságvesztés kiszabása esetén a büntetési tétel középértéke az irányadó, amely jelen esetben 9 év.

Mindezen körülmények összevetése alapján az ítéletábrá álláspontja szerint a vádlott esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása egyértelműen hátrányos lenne, így az ítéletábrá a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta.

Az ítéletábrá a vádlott esetében egyetértve a védői fellebbezési kérelemben foglaltakkal úgy ítélte meg, hogy az értékelt bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság által kiszabott főbüntetés némiképpen eltúlzott, nem áll

összhangban a büntetési célokkal. Ezért a főbüntetés tartamát a rendelkező részben foglalat szerint csökkentette.

A járulékos kérdésekre vonatkozó elsőbírói döntések törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg, míg az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott előzetes letartóztatásának további beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdésén, a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest 2014. év január hó 14. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Bartkó Levente s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.36/2012/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Bf.443/2012/9. számú ítéletében foglalt változtatások mellett a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év január hó 14. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: